

Shakespeare „Vízkereszt”-je és Molière „A nők iskolája”-ja a pesti Nemzeti Színház vendégjátékában

Az ország első drámai együttesének vendégjátéka olyan kivételes művészi teljesítményt nyújtott, ami az együttes szereplését valóságos ünneppé avatta.

Shakespeare — „Vízkereszt”-je a csapongó jókedv, a játékos kötekedés, ingerkedés, a bor és a szerelem sokszínű kockáiból összeállított tarka és színpompás kaleidoszkop.

A rendezés a két forgószínpad, a szétnyíló háttér és függöny alkalmazásával tökéletesen megoldotta nehéz feladatát: a gyakori színváltást simán, zökkenő nélkül biztosítani. A technikai nehézség leküzdésével a rendezés egyben a mű hangulatát és lényegét is tökéletesen kifejezte. Major Tamás, mint rendező remekművet alkotott.

Nagyajtai Teréz jelmezei szerencsésen egyesítették magukban a korfestő erőt az egyénítéssel és a vígjátéki hangulattal.

Varga Mátyás perspektivikus háttérű, korhangulatot árasztó, a színpadteret ügyesen kihasználó, színpompás díszletei méltó keretet adtak a Shakespeare-i vígjáték szósziporkáinak.

Ezt a keretet tartalommal a kiváló színészegyüttes töltötte meg. Lendület, vérbeli színészkomédiázás keltette életre a Shakespeare-i szöveget és ragadta magával a közönséget. A fiúruhába öltözött Olivia szerepét, aki a szeretett férfi szerelmi követeként vetélytársnője szerelmét nyeri el, — Mészáros Ági alakította sok bájjal, kedvességgel, szívvel és kópésággal. Malvolio alakjából Balázs Samu pompás, mindvégig következetes és rendkívül hatásos figurát csinált. Böffen Tóbiás szerepében Tapolczai Gyula, Mária szerepében Olthy Magda igazi, bővérű renaissance figurát vitt a színpadra. Maklár Zoltán, Ungvári László, Gábor Miklós, Lukács Margit és a többiek, mind egy-egy jól sikerült alakítással járultak hozzá a sikerhez.

A klasszikusok örökifjúságát az mutatja legjobban, hogy minden kor és áramlat megtalálja benne a maga mondanivalóját. Molière „A nők iskolájá”-jában saját életének kínos epizódjától szabadult meg. „A nők iskolája” — bár itt-ott Arnolphe szerepe komolyabb érzések kiváltására is csábíthatna, Jacques Copeau szerint is, — vígjátéki stílust követel meg. A rendezés és a játékmód ezt tökéletesen meg is valósította. A rendezés szerencsés módon, akciókkal töltötte ki a cselekményben sovány szöveget.

A színészi teljesítmény a három főszereplő: Arnolphe, Ágnes és Horace játékán nyugszik. Major Tamás Arnolphe szerepében — a Comédie Française hagyományának megfelelően, — a vígjátéki elemet domborította ki, ami meglehetősen nehéz feladatot rótt rá. Major Tamás tehetsége és rutinja ügyesen egyensúlyozott az alpátosz és a komoly hangulat Scillája és Charybdise között. Mészáros Ági a buta, de ösztönében józan Ágnes szerepében igen hatásos és meggyőző alakítást nyújtott. Gábor Miklós Horace szerepének lendületes megformázásában és a Comédie Française-re emlékeztető klasszikus szövegmondásával meggyőzhette a szegedi közönséget arról, hogy méltán „ugrott ki”. Maklár Zoltán bárgyú Alainja, Pártos Erzsébet Georgett-ja plasztikus színfoltokat vitt az előadásba.

Kálmán László